

Štiri lepe barve.

Živel je pobožen oče, ki je imel četrto dobrih otrok. Bili so mu otroci tolažba in radost v stárosti. Kedar koli se je povernil oče na večer od vročine in vsakdanjega posla truden domóv, tekli so mu otroci radostno naproti, brisali mu znoj s čela in mu pripovedovali, kaj so dobrega in koristnega storili čez dan, in kako prijetno so se igrali. To se vé, da je oče vselej poslušal z veseljem, ko mu so otroci pripovedovali o svojih nedolžnih igrah.

„Oče, danes smo se pa igrali barve“ rekó mu otroci, ko so mu nekega dne po starej navadi pritekli naproti. „Nù, kake barve ste si pa izbrali, ljubi moji otročiči,“ vpraša je oče ter sede ž njimi na klop, ki je bila zunaj pred hišnimi vratmi.

„Jaz sem si izbral“ reče Ognjeslav, starejši brat, „rudečo barvo; kajti rudeča barva je znamenje ljubezni.“

„Dobro, sinek moj!“ reče oče; ko bi le imeli ljudje povsod zadosti ljubezni do Boga in svojega bližnjega, pa bi imeli že tukaj na tem svetu raj; kajti vesoljnemu svetu ne manjka niti lepote niti sijajnosti, le sloge in prave ljubezni manjka mu med njegovimi prebivalci, da postane raj.“

„A jaz“ reče Radivoj „izbral sem si modro barvo; kajti modrina jasnega in nenaoblačenega nebá, to je barva radosti in veselja.“

„Lepo je to od tebe, dragi moj Radivoj!“ reče mu oče „kajti ni boljšega človeka na svetu od onega, ki je vedno čistega in veselega serca.“

„Jaz sem si pa izbrala“ reče zdaj Katica, njihova sestra, „zeleno barvo; kajti v zelenje oblači oče nebeški nádo pridnega kmeta, ki pričakuje sadú od tega, kar je spomladi vsejal v zemljo.“

„Dobro, hčerka moja,“ odgovori oče, „zato je pa tudi zelena barva znamenje človeškega upanja. Kako bi bil pač ubogi človek nesrečen, ako bi ne imel nikakoršnega upanja na tem svetu.“

„A jaz,“ reče naposled Božidar, najmlajši bratec „jaz sem si izbral belo barvo; kajti bela barva je znamenje nedolžnosti; mladosti najlepši kinč pa je nedolžnost in sveta čednost.“

„Vi ste si, ljubi otroci,“ reče naposled oče, „izbrali vsi najlepše barve. Vendar pa naj omenim, da se mi Božidarova barva še najbolj dopade, kajti belina je temelj vseh drugih barv, in nedolžnost je podloga čednostim in vsacemu pravemu veselju. Zato varujte skerbno nedolžnost svojega serca, pa vam neče nikedar pomanjkati ljubezni, upanja in pravega serčnega veselja. Nedolžnemu človeku se vedno smehlja presladka nada, in iz oči mu sije prava, čista ljubezen do Boga in bližnjega.“

D a n i c i .

Ko zjutraj dan napóči,
Ko zvezdice zbežé;
Še svetiš mi danica
Na nebu se bliščé.

Pozdravljena mi bodi!
Ker tak svitlo žariš
Zvečer mi prva svetiš
In zadnja še bliščiš.

Da bil bi vsak prijatelj
Zvest meni kakor ti,
Gotovo bil bi srečen
Vse svoje žive dni.

Zatoraj oj danica
Se tebe veselim,
Po tvojem' si izgledi
Prijatelja želim.

F. Šetina.